

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 167

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
'Οδός 'Αγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 'Ετησίᾳ δρ. 20.—'Εξάμ. δρ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 40.— > > 20
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ πεζὰ 20 λεπτά ἢ λέξεις
Διὰ τὰ ποιήματα 50 λεπτά ἢ λέξεις

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ◻

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ

Μπορεί μια γυναίκα να ικανοποιή όλες της όρεξεις των έραστών της κι' όμως να μένει τιμιά ;
Η κυρία Αδρηλία, που κάθεται, ως γνωστόν, στην δσάν Ψυφίνου, 18—μφορείτε να την έπισκεφθήτε όποτε σ'ος μένει καιρός—τό καιώρθωσε αυτό τό θαύμα. Πολύ όλιγαρκείς, θά μου π'ητε, ήταν όί έραστάί της. Αι εναντίας "Όπως έσείς κι' εγώ, τ'ά έζητούσαν όλα, ή κυρία Αδρηλία τους τ'ά δδινε όλα, και όμως ό σύζυγός της κ'ύριος Αδρηλιός οδδέποτε διέτρωζε τόν κίνδυνον να γίνη Κορηήλιος, άν και όλοι έτοιμοι τόν ενόμιζαν. Π'ως αυτό ; Ένα μικρό μυστήριον, που θά προσκαθήσω να σ'ος έξηγώ.

Ε πρώτους πρέπει να ξέρετε ότι ή κυρία Αδρηλία δέν έσοκαμπαζε γυρ' από αίσθηματι- σμούς. Ήταν πρότυπο πρακτικής γυναικάς και τό μό-ο που τήν ένδιέφερε ήταν τό συμφέρον της. Κι' άν ένταροβερζόταν ιδιαιτέρως με τους πέντε δέκα άφοσιωμένους φίλους του άνδρός της, τό έκανε για ν' άνακουφίξη τόν καιμένον κύριον Αδρηλιόν, ό οποίος με τόν κουτσομισθό που έπαίρειν ές έφορνός γραμ- ματευς β' τάξεως δέν μπορούσε να έπαρκέση σ' όλα τ'ά έξοδα του σκιτιού. Κι' ύστερα μου λέτε ότι τό κράτος δέν εινε ό μεγαλιέτερος προαγωγός!

Αυτέρω ή κυρία Αδρηλία έχε μια μικρή ιδιοτροπία: οδδέποτε έννοουσε να δεχθή ίδι- αιτέρως στην κάμαρά της—όπου συνήθιζε— ένα έκ τών φίλων του άνδρός της και έρα- στήν της, παρά ύπό τόν όρον να έπικρατή έκει μέσα άπόλυτο σκοτάδι. Έκλεινε τ'α πα- ρεζούρια όλων τών παραθύρων, έτραβούσε προ- σκεχτικά τ'α ριντά, έμπαζε μέσα τόν έραστήν, του έλεγε: «περιεμνε μια στιγμή ν' άνω να έτοιμασώθω, έβγαίνα και σε λίγη ώρα ξανά- μπαινα, αν-κομπιανιόν, φρονιτζόντας πάντοτε να κλέβη έρμητικά την πόρτα, να φράξη και τήν κλειδοκότυρα άκόμα, ώστε ούτε από κει να μπειν μια σταλιά φως. Καθ' όλο δέ τό διάστημα της τρυφεράς κοινοβουσιών των, δέν έπέεπε σε τόν έραστή ν' άνάξη ταιγάρω. Ποιός έχει, άλλως τε, όρεξη για τσιγάρο σε τέ- τοιες στιγμές!

Τή μικρή αυτή ιδιοτροπία όλοι την έδέ- χοντο, γιατί θά ήταν πολύ κουτοί ν' άποκορού- σουν για τόσο δά, τ'ά θέλητρα της κυρίας Αδρηλιάς. Κι' έπειτα όλοι έκολληκοντο να πιστεύουν π'ως αυτή ή φροτοφοβία ήταν δειγ- μα της αδημοσύνης της.

Είπα π'ως ή κυρία Αδρηλία δέν έχε σχέ- σεις παρά μόνον με τους φίλους του άνδρός της. Και κάθε βράδυ, στο καιρενιό, μόλις, ό κύριος Αδρηλιός άπεσούρετο για ν' άπ'η να κοιμηθή, ή συζήτησις τον περιστρέφετο περί τήν σύζυγόν του.

—Οδδέποτε φανταζόμουν π'ως θά ήταν τό- σο γεμάτη από μέσα! έλεγε ό Άνδρέας. —Ναι, σιγά τώρα μ'ην μ'ας τήν παραστήσης παλαιά! —Όχι, καθαντό παχυνιά, αλλά γεματούλα φος-μαίγχο. —Εγώ τήν βρήκα πεσοί και κόκκαλο. —Νίκο, δέν ξέρεσι τί λέει! —Κι'εγώ συμφωνώ με τόν Άνδρέα, έλεγε ό Κωστάκης. Έχει ένα στήθος... μεγαλειό! —Κωστάκη, είσαι ζώον! άναφροσύνη ό Γι- άνκος. Τό στήθος της κυρίας Αδρηλιάς εινε μικρό μικρό, σχεδόν κοριτσάτικο... —Άκου! άκου! έφώνησε ό Παύλος. —Διαφορά άντιλήψεων, έπεσφράγιζε ό φι- λосоφικώτερος της παρέας.

Α, τόσο ή διαφορά αυτή, άντι να περιο- ρίζεται όλοένα κι' επεμάλασε, όταν ή κυρία Αδρηλία να μετεσχηματίζετο από ήμέρας εις ήμέρας. Μέχρις ότου, τέλος, ένα βράδυ ό Βε- νιαμίν της παρέας, Θανασάκης, έλεγε: —Κύριοι, λαμβάνω τήν τιμ'ην να σ'ος ειπώ- ότι ή κυρία Αδρηλία μ'ας έπιασε όλους κορό- ιδά!... —Γιατί έδόθη σ' όλους μας; έρώτησεν ει- ρωνικά ό Άνδρέας. —Επειδή δέν έδόθη εις κανέναν μας! έπα- νέλαβεν ό ρήτωρ. —Θανασάκη, παρεσφρόνησε! έρώτησαν όλοι μαζί.

—Άκούστε και θά δ'ητε άν εγώ ή έσείς έ- χετε παραφρονήσι: Άπό καιρό τώρα ή Ιδιο- τροπία της κυρίας Αδρηλιάς να θέλη τό σκο- τάδι μου έχε βάλει ψύλλους σ'ε' αυτιά. Κι' ό!

άέννας διχογνωμίες μας, αΰθησαν τής ύπο- ψίες μου. Χθές 'κού ήταν ή ήμέρα μου. π'ηγα άποφασισμένος να διαφωτίσω τό μυστήριον. Μ' έμπασε, όμως συνήθεος, στη θεοσκοτεινή κάμαρά της, β'ήγχε κι' ύστερα ξαναμ'ηκε κι' ήθεσε στο κρεβάτι. Προσπάθησα να τήν κάνω να μου έξηγήση τήν ιδιοτροπία της, μα αυτή δέν άπαντούσε. Τότε άνάβω κι' έγώ άπότομα ένα ηλεκτρικό φαναράκι που έχε έπίτηδες προμηθευθή και τί είδα!.

—Τι είδες; —Είδα π'ως έκεινη που έχε στην άγκαλιά μου δέν ήταν ή κυρία Αδρηλία... —Παρά ποιά ήταν; —Ένα δουλικό του άντικρυνού σκιτιού! —Αυτό έπάσαινε σ'όλους μας; —Όχι. Έχει περιμαζέμει πέντε-έξη τέτοια δουλικά και μ'ας πασαινε διαδοχικάς όποιον έχει πρόχειρο. Τα ξεγυλάει με διάφορα ψεύ- τικά στολίσια, κι' όσα της πάμε μετς τ'α κρα- τάει ή ίδια. Αυτή ειναι ή κυρία Αδρηλία σας!

—Τη χολέρα! —Την πανούκλα! —Την Ισπανική γρίπη!

Και έστ'ήθη ένα πρόχειρο συλλεί τουργο ύπό τής κυρίας Αδρηλιάς. Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Πάτερ μου, συγχώρησε με τήν άμαρτωλή... Έχω άνάξη παρηγοριάς και ένισχύσεως ήθι- κής, για ν' άνθέξω στον πειρασμόν που με τριγυρίζουν... Μα θά μπορέσω ν' άνθέξω πο- λυ άκόμα;

Όχι, πάτερ μου, δέν εινε αυτό που νομί- ζεις. Αγαπή τη θρησκεία μας κι' είμαι μια καλή χριστιανή... Στην έκκλησία πάω τακτικά, κρατώ όλες τίς νηστείες, ποτέ δέν λείπω από τούς χαριετισμούς, και κάθε βράδυ, όσο κοι- ρασμένη κι' άν είμαι από τό χορδ ή τόν περι- πλο, θά κάμ' ην προσοχή μου πριν πλαγιά- σω... Κι' όμως...

Ναι, πάτερ μου, ούτε κακή είμαι ούτε γλω- σσού, περισσότερο άπ' τής άλλης γυναικάς. Ούτε μισώ τόν πλησίον μου... Ίπια ίπια, φοβού- μαι μήπως τόν αγαπώ περισσότερο του δέον- τος... Μα κάτι άλλο εινε που μ' άνησυχεί...

Μά π'ως να σ'ος τό π'ο! Όχι, μπροστά σ' έναν πνευματικό, σαν κι' έσ'ος πάτερ μου, δέν αισθάνομαι καμιά συστολή για ν' έξομολο- γηθώ... Μα μήπως έξω κι' εγώ καλή τί έχω για να τό έπαράσω καθαρά!... Εινε ή ηλικία; εινε ή έποχή... Δέν έξω, πάτερ μου... Όμως, εινε μερικά χρόνια τώρα που κάθε τέτοιον καιρό νοιόθω μια άνησυχία άκαθόριστη, μια άδι- καιολόγητη νευρικότητα, και, κάποτε, μια με- λαγχολία δίχως άφορμή...

Όχι, πάτερ μου, αυτά τ'α συναισθήματα που λέτε τ'ά έδοκίμαζα όταν ήμουν άκήνη κοπε- λούδα δεκαέξη, δεκαεπτά χρονών... Ένοιωθα, βέβαια, μια φοικισία, όταν, κα' ως ντυνόμουν και ξετυνόμουν, έβλεπα στο μεγάλο καθέ- πη της ντουλάπας μου να σχηματίζονται σι- γά σιγά οι φόρμες μου, να δένουν τα μπράτσα μου, να μεστώνη τό σ'ήθος μου... Όμως αΰ- τό τό νεανικό κορμί, που τόβλεπα άκόμα με τό παδιάστικα μου μ'πια, π'ως να τό π'ο ; ... μου φαινόταν σαν έξω, δέν έχε άκόμα πλήρη συναισθησις π'ως ήταν δικό μου, δέν τό έχε συνήθεισε άκόμα και περιοριζόμουν να τό θαυμάζω με μια κίτρινε άδιόφορη χαρά, κάπως ψυχρή ύπερσφάνεια... Πήρασαν από τότε επτά χρόνια... είμαι τώρα τελεία γυναίκα, έξωρα καλά τούς μικρούς θησαυρούς που κατέχω και έξω τήν άγ'αν των... Γιατί με κοιτάτε έτσι, πάτερ μου ;...

Βέβαια... δέν είμαι άσηχημ... Δέν θέλω να είπ'ο π'ως είμαι και καλλονή... βέβαια κι' άν, όπως λέτε, είμαι περισσότερο από νόστιμη, σ'ος βεβαίω π'ως, άν ήταν τρόπος να τό λήθη, θά έσηματίζατε, όπως εγώ, τήν πεκοίθησιν ότι τό κορμί μου άδίκειται πολύ από τό πρόσωπό μου... Εύτυχώς που τό νεκρολίε μου εινε αρ- κητά άνοιχτό ώστε να σ'ος έπιτρέψη να πάρτε από τό στήθος μου μια ιδέα του συνόλου...

Κι' ως τόσο, πάτερ μου, αυτό τό άβρο και χονδράκι τ'α σφαιροειδένου, όπως τό λέτε, σ'ή- θος, ένα μεγάλο μεγάλο βάρος μου τό πιέ- ζει... Δέν εινε κρημα, πάτερ μου ;...

Ναι, φαίνεται π'ως εινε κάτι πολύ σοβαρό- τερο και πολύ κίνδυνόδεστο άπ' τής περα- στικής νεανικής εξέφρασις αΰτό που νοιόθω... Παρουσιάζεται μ' όλη τήν άμελητική κληρό-

τητα μιας άνάγκης, άνάγκης που πρέπει να ικανοποιή για να λουφάξη...

Όχι, πάτερ μου, δέν είμαι ύστερηκή... Ό γιατρός μου, ένας νέος άκόμα γιατρός, πολύ έμπειρος, φαίνεται, μ' έβεβαίωσε π'ως εγώ είμαι ύστερηκή... Μοιβεσε όμως κι' αύτός κάτι λόγια, μασημένα σαν τα δικά σας, που δέν συντε- λησαν παρά ν' αύξήσω ν' τους φόβους μου και τής άμηχανίας μου... Μα τί έχω λοιπόν και μου τό κρύβουν όλοι ; Δέν είμαι κι' α μικρή κοπέλλα, πρέπει να μου τό π'ητε, πάτερ μου... Όσαν μια φωτιά άρχίζει να φουρνώνει, μου έλεε ό γιατρός, πρέπει να σβυστή έγκαίρως, για να μην άποτεφρωθή γλόκλιχρο τό σκιτι... Μα για ποιά φωτιά και για ποιά σκιτι μου μι- λούσε ;...

Ναι, αυτό θά εινε, πάτερ μου, και σ'ος εΰ- γνωμονά που με τή μεγάλη σας ψυχολογική δύναμη καθορίζατε έκεινη που δέν μπορού- σα να έννοήσω εγώ... Πολύ σωστά... Όταν μια κοπέλα, μελοχρονή σαν και μένα, φθά- ση στην ηλικία μου, έχει άνάξη από χανδία και φιλία... Αυτό ειναι... Μα που βρίσκονται τ'α χανδία και που τ'α φιλία, πάτερ μου, όταν ή κοινωνία μ'ας θέλει, έμας τ'α κοριτία, άθι- κτά κι' άνέπαφα, σαν άγια λείψανα!...

Α, πάτερ μου, πάτερ μου... Δέν μπορούμε ν' άναγκεύσομε, έπ'νομιμαστε μέσα σ' αυτή τήν άτμόσφαιρα... Ένα μικρομ'παστε, ένα λουλουδιό μπορεί να σκορπίξη δεξιά κι' άριστερά, σ' ό- ποιον γ'ανε, τό άρωμά του... Σ' ένα πο τόμο δέν έπιτρέπεται να προσφέρη λίγο άπ' τό μύρο του σ' έκεινον που εινε άξιος να τό εισπνεύση... Τ'α τριαντάφυλλα και τ'α ζουμπούλια του παρ- θενικού κορμιού, πρέπει να μαρτυρούν και να ξεφυλλίζωνται, προστό άνοιχτούν στον ήλιο κι' έξαντλήσουν τό μύρο τους...

Νά πατρευντά ;... Εινε μια λύσις αΰτό... Μα ή ζωή σήμερα εινε δύσκολη, πάτερ μου, κι' οι γαμπροί δέν βρίσκουν εύκολα...

Όχι, δέ θέλω να π'ο αΰτό... Αν άποφασίσω να βρω, όπως κι' όπως, γαμπρό, θά βρω... Μ' άν έπιμένω να εινε όπως τόν άνειρετήκηκα, πι- θανόν και να μ'ην τόν είρω... Κι' εινε τόσο θλιβερό, πάτερ μου, για μια κόρη, να θυσιά- σ'ετο με μιας όλα τ'α όφρατα της νεανικά ό- νεια!

Έχετε δικη, πάτερ μου, αυτή εινε ή ζωή... Πρέπει να περιοριζόμεθα σ' έκεινο που μπο- ρούμε... Εύχαριστώ για τής πολύτιμες συμβου- λές σας... Θά προσπαθήσω να διαλέξω έκεινον που θά μου εινε λιγώτερο άπ' τούς άλλους ά- ποκορυστικούς... Εύχαριστώ... Τήν ευχή σας, πά- τερ μου... ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΑ ΣΙΓΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Περί άνδρών

Λέγει ή Διλή στην φίλη της Ρισό: —Μά, να σού π'ο, έμένα, μια chérie, ένας μονάχα άνδρας, στη ζωή μου, μ'έκαμε να κινέσω άπ' τήν ψυχή μου... Ρωτά πονετικά ή άλλη: «Ποιός; Μή ό Ντιντής, ή ό βλάκας ό Τοτός; ή έκ τ'νος που σού έγραφε χθές «φ'ος μου; —«Όχι, κιλέ... ό δδοντογιατρός μου!...»

Πρακτικότητες

Κυρά ξερακιανή και δοϋλα φ'ίνα βράζοντας τσιά συζητούν στην κουζίνα. —Δέν έχει ζάχαρι διάλου!... Τι ν' γίνη που ό κύριος τόσο γλυκό τό πίνει ; —Μα, λέγει ή δοϋλα, άφού όλο μου λέει π'ως σ'άζο ν' τι χελάνια μου όλο μέλι, θά ρίξω σάλο, κι' ειναι φυσικό να β'ρη ό κύριος τό τσιά του γλυκό!...

MIMMS

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η Έρατώ κι' ή Πίτσα, μόλις άκουσαν π'ως ειναι όμορφος νέος, β'ήγχαν με τίς μύτες στο διάδρομο και κρυφοκοίταζαν από τή χωρα- μαδα τής πόρτας του σαλονιού. Έκεινα γύρισαν ένθουσιασμένες.

—Α, τί κάλαμα!... έλεγε ή Έρατώ. Άδωνις, Άδωνις!... Κρημα να μη μπορέθ'εγώ σήμερα. Κοιτη που είσαι, καθμένη Μιμίκα!... —Τι όμορφος έλεγε κι' ή μικρή Πίτσα. Κούκλα! Έτσι μούρζε- ται να πάω εγώ κι' άς με κ'ηνη ό,τι θέλη! —Έσο δέ θά π'ος κουνθ'α, άδιάντροπη! τή μάλωσε ή θειά της. Η Μιμίκα θά μ'ας κ'ηνη ν'η χάρη. Για τελευταία φορά. Τι έγεινε μέσα στην ψυχή της Μιμίκας έκεινη τήν στιγμή; Τη συ- κίνησε ό όμορφος νέος; Τήν έκαμψε τό θλιμμένο κι' έπιμονο παρα- κάλιο της Μέλιπας; Η μήπως άφινότανε κι' αυτή «στην τύχη της», σα να ελθε έμφρ'κα π'ος, ό,τι και γ'άνανε, αύτός κ'η ήταν ό όμορος της, και δέν μπορούσε να β'η ;...

—Οβ'η μ' έσοκίτσατε! έκαμε θυμωμένη. Η έπιμονή σας ειναι άβλο πράμα!... τίποτα δέν άκούτε σε! Κι' ή μιλώντας έλεγε κι' ή μικρή Πίτσα. Κούκλα, σιγά τ'ηκε, κοι- τάχθηκε στον καθρέφτη, π'όρασε τό πρόσωπό της με τό φτερό της πούδρας κι' έβρεξε τα χέρια της με λίγη λουσιόν. —Ενόμιζαν όλες π'ως, άπλόνητη, άνένδοτη και θυμωμένη, έτοιμα- ζόταν να φύγη... Μά όχι! Αφού συγχώρησε τον, κι' άφού έβγαλε άκόμα πέντ' έξη «ούφ!», έβραφα, με χαμηλή φωνή, εινε: —Πάω μέσα.

Και τρέχοντας, β'ήγχε στο διάδρομο, κοντοσπίθηκε απέξω από τό σαλόνι, κρυφοκοίταξε από τή χωραμά 'α κι' έσπρωξε τήν πόρτα. —Έτσι ν'έ!... έκαμε ή κυρα-Μέ που, που β'ήγχε κι' αυτή και τήν έβλεπε από τήν άκρη του διαδρόμου. Άμ είπα κι' εγώ!...

Εξόρμωε π'ως ή Μιμίκα εινε συνειθισις κι' να παρουσιάζ'εται στους «κυριούς» μονάχη της. Δέν εινε άνάξη από συστάσεις και προσήματα. Όταν τή ρωτούσαν, έλεγε ή ίδια ενα ψεύτικο όνομα και τελείωνε. —Ήτσι και τ'ώρα, —Μαρίκα! άποκρίθηκε, όταν ό όμορφος νέος τή ρώτησε π'ως τή λένα.

Και χωρίς πολλά-πολλά, κάθησε στα γόνατά του, τόν σφιχταγκά- λιασε κι' άρχισε να τόν φιλή στο στόμα με παραφορά. Σα να εινε άνάξη να ξεθυμάνη με κάποιον, που τήν άνάγκασαν να κάμη έκεινο που δέν ήθελε, ξεθυμάνε τώρα κι' αυτόν που δέν τής έφρανε καιόλου. Τόν έσφιγγε όσο να τόν πονέ, τόν κτυπούσε σ'αίστετα και, μ'αρι με τ'α φιλία, τόν έδάγνανε σα λυσοσά ένη. Η αλήθεια όμως ειναι π'ως ό νέος τής άρεσε πολύ. Τό στόμα του προκάντων, που ήταν σαν τριαντάφυλλο, δέν τό χόρτανε. Κι' έκεινος και ήταν καταγοητευ- μένος που άναγνους ανέλιπτα ενα τόσο νέο, όμορφο, όμορφο και θερό, προ πάντων θερό κορίτσι.

Ρηγάρω, αναμ'ένονι κι' όδυό, πέρασαν στην κάμαρα της Έρα- τας. Και από πλούσιος, τό κομψό, τό μυρωμένο έκεινο περιβάλλον, που μεγαλώνει τή ηδονή, έκαμαν τέτοια όργα όι δυό τους, που για μια όλακαιρη ώρα τό σάτι όλο άντηχούσε από τ'α γέλια τους και τ'α ξεφρονιτά τους.

Τάκουγαν ή Έρατώ κι' ή Πί-σα απέξω κι' έξήλεσαν. Κι' από τή ζήλεια τους έκααν τίς θυμωμένες.

—Μ'ας κάνουν έτσι αυτόι έκει-μέσα ; έλεγε ή Έρατώ. Δέν ντρέ- πουνται κ'η ;

Για τελευταία φορά, βλέπεις! άπαντούσε ή Πίτσα. Και λόγε ή μια, ποτε ή άλη, ποτε κι' όι δυό μαζύ, π'ήγαναν και κρυφοκοίταζαν από τήν κλειδαρόκτυπα. Μια στιγμή, ή Πίτσα δέν μ'όρεσε να βα-τάξη. —Αΰτά ειναι παχυνιόνα! είπε σιγά τής ξαδ'ελφής της. Όχι έκεινες όι άηδίες του κυριου Νικο-άκη. Κι' ή Έρατώ, σύμφωνη, όμολόγησε: —Άμα ξαναβ'η, θά τόν κάρω εγώ. Οί κορόνα, τα γέλια και τ'α ξεφρονιτά δυνάμωσαν. Κι' κυρία Μέλιπα άρχισε νάνησυχή, να φροβάται τ'η γειτονιά τήν Άστυνομία... Μια στιγμή δέν μ'όρεσε κι' αυτή να βαστάξη. Και, με διάκριση, σιγά, τούς κτύπησε τήν πόρτα και όσο μπορούσε π'ο γλυκά, τούς ειπε: —Παδιά!... ήσυχότερα, να ζήτε... Σ'ας ά-ν'ν από κ'άτω... Μά που να να πάρουν χαμπάρι έκεινοι! Κανονιά δέν θάκουγ'αν στο μεθισι τους, στην τρέλα τους, στην έκτασή τους. Κι' έξακολουθούσαν χειρότερα...

Μόνο ή Πελαγία δέν κουνιόταν από τή θέση της μ' όλα αυτά. Τής έκανε μεγάλη και θλιβερή έν-όπωση αυτή ή μεταστροφή της Μιμίκας. Τι έλεγε πρώτ'ητερα και τί έκανε τώρα μετ-μέσα ;...

Άμ'φρα, άποτα, έγεινε ήσυχία. Ούτε κ' η χ δέν άκούγονταν από τήν κάμαρα που μια στιγμή π'ριν, γκρορεμίζονταν... Σ'ά λίγο, άρχισε να ξε- χαλάρει μόνο ό ψήθος μιας συνομιλίας. Ήσυχα, φρόνιμα και τρυφε- ρά, ή Μιμίκα κι' ό όμορφος νέος κουνβέντιαζαν τώρα στο κρεβάτι.

—Δέ μου είπες π'ως σε λένε ένα, τόν ρωτούσε. —Μεγαλάχη, σού είπα. Τό έχαχες; —Και τ'άλλο σου όνομα ; ή δέν κάνει ; —Π'ος; Μ'αποθ' να σού έχω καθ' έμπιστοσύνη. Καρόλου με λέει, Μεγαλάχη Καρόλου. —Είσαι είκοσιόδυό χρονώ ; —Τί λές έκει! Πέρασε τ'α είκοσιπέντε. —Δέν σοφ φαίνεται. —Γιατί ξυρίζω τό μουστάκι. —Και τί έργασία κάνεις ; —Υπάλληλος είμαι στο Ύπουργείο. —Σε ποιά Ύπουργείο ; —Οβ'η! άνάκριση θά μου κάμη ; Πές μου και σύ τ'όνομά σου. —Μαρίκα, δέ σού είπα ; Α, θες και τό άλλο. Μά κι' εγώ μπορέθ' να σού έχω καθ' έμπιστοσύνη. —Κι' τοδε ενα ψεύτικο όνομα, όποιο τής ήθε. —Κι' ό πατέρας τί δουλειά κάνει ; τή ρώτησε ό Μεγαλάχης. —Γιατρός! του άποκρίθηκε ή ψεύτρα. 'Ο νέος σοβαρεψήθηκε κι' έψηθύρισε: —Γιατρός ;... (Άκολουθεί)

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ό πιλότος ύπήκουσεν, ένθ' συγχρόνως έσοκούησε έν δάκρυ που εκυλιόθη ήρ'εμ' έπί όν όρχον καιριών του.

Μόλι έ'ωσεν εις τόν Γκάλντμα όλα τ'α χρεϊώδη διά γραψιμον, έξήληθε τόν δοματίου και φορέσας έν έπανωφόριον έτρεξεν εις τήν πα- ρουλιαν. Έκει εύρηκε τήν «Βαλπούργην» άγκυροβόλημένην. Όλη χρο- νισμένη, καθώς ήτο, όμοιάζε με μαγικόν κλοιάριον παραμυθιού. Έ- λυσε τήν χονδρήν άλωσιδα, με τήν όποιαν ήτο δεμένη, και κατόπιαν μεγάλου κοκου—διότι ή θάλασσα ήτο κρυσταλωμένη—κατώρθωσε να κωπηλατήση δλίγον και να τήν όδηγήση εις ένα κολπίσκον που έκειτο εις μικρόν άπ' αυτό άπόστασιον. Έοκέρθη προς στιγμήν να τήν καθ- θάρισι από τ'α χόνια, αλλά θ' άργούσε πολύ και ό κύριός της δ'ελά- ζε ο' άλλως τε εινε κάτι τι τό μεγαλοπρεπές ετσι χονοστολιμμένη καθώς ήτο, με τ'α όγκωδη και περίερα σχήματα.

Τήν προσέδεσεν έκει προσοριστά και έπέστρεψεν εις τόν πύργον. —Όλα εινε έτοιμα ; τόν ήρώτησεν ό Γκάλντμα, και ό Βάλδεμαρ του άπάντησε με μίαν κλίσιν τής κεφαλής.

Τό πρόσωπον του γέροντος έπρωτίθη από μιας άλλοκοτη λάμψη. —Σ' εύχαριστώ, του είπε με φωνή σιγαήν αλλά και εύχαριστημένην. Ξεύρεις καλά π'ως άλλος τάφος δέν θά ήτο κανάλληλος για μένα... Έγραφα τό γράμμα που ήθελα... στείλε τό εις τήν δευθυνοιον του... εινε για τήν Ντολορες μου! για τό μονακόριβό μου παιδί! και έλιψώ να μη λυπηθή, γιατί τής γράφα όπως θά έγραφε ένας φυλακισμένος που ξαναβρίσκει τήν έλευθερία του. Αν ποτέ τήν ιδίξη, Βάλδεμαρ, π'ες τής ότι εις τ'ες τελευταίας μου στιγμάς τήν έσυλλογιζόμουν διασκόψ και τήν ελδογούσα καθώς και τόν άνδρα της, τόν έντιμον έκεινον άνθρω- που που θά τήν προστατεύη πάντα από κάθε κακί! Οί θεοί μου, εις τούς όποιους πιστεύω, να έως διαφυλάτουν πάντοτε. Είθε ή εΰτυ- χια και ή άγάπη να εινε πάντοτε μαζί τους!... Έγώσε τούς βραχίον- ας προς τόν όργανόν έν είδει έκείνας και έκαμε τό σημεϊον του Σταυ- ρού. Κατόπιαν έννευσεν εις τόν Βάλδεμαρ να πλησιάζη και του ένεχέ- ρισεν ένα φίλλον χάρτον γραμμένον.

—Πάρε, φίλε μου, του είπε, τό χαρτί αυτό, σέ κάνει ιδιοκτήτη του Πύργου μου και όλων τών ύπαρχόντων μου.

Ένας λυγρός εξέφωγε από τό βεβαρμένο στήθος του γέου, όστις γονατίσας έφίλησεν έκαυλημένους τ'α ρυτιδωμένα χέρια του Γκάλντμα ψευθίζον:

—Όταν σε!ς δέν θά ελθετε π'α, όλα θά τελειώσουν για μένα. —Κλαίς! άνέκραξεν ό γέρον εκκληκτος. Σ'ό! ή σιδερένια καρδιά! Κλαίμε τήν ζωήν και όχι τόν θάνατον, φίλε μου! Σ'ό είσαι δυνατός, γεμάτος ζωή, γιατί ν' άπελπίσας ;

Ένας σκαμός τόν δέικουε και όι πόνοι τούς όποιους μόλις και μετ'ά βίας έσυγκρατούσε τόση ώρα, εξέσπασαν. Είλεν, έν τούτοις, τήν δύναμιν να έπιβληθή εις τόν ίδιον τόν έαυτόν του και έξηκολού- θησε με φωνή σβυσμένην, αλλά εύκρινή :

—Ενόμιζα π'ως ειναν παύσει όι πόνοι, αλλά τό άθλιό μου κορμί εινε έκαυστατημένο. Δέν ύπικνυει πειά σε τίποτα!... Άκουσε, φίλε μου ; Πές εις τήν κόρη μου ότι τό κτήμα εινε δικό της, άν και δέν έχη μεγάλην αξία, π'ος άφορή τόν πύργον, σού έπιαναλαβάνω, αυτός σού άνήκει και αν ποτέ ή Ντολορες μου θελήση να έλθη στο Άλτεν Φιόρ, θά τήν φιλοξ'νη, πιστεύω.

Και τώρα πάρε με, Βάλδεμαρ! π'ήγανέ με στην άγαπημένην μου θάλασσα...

Ό Βάλδεμαρ ήνοιξε τήν θύραν και ύστερα πλησιάζας έσχήκωσεν εις τήν άγκαλιά του τόν γηραιόν φιλόσοφον και τόν μετέφερε μετά πάσης προσφύλαξης εις τήν μικράν θύραν του κήπου, όπου ήτο έτοι- μον ένα χειραμάξιον. Τόν έτοκοπέτησεν έκει και έσορε τό πολυτίμον του φροτιον άεζοι του κολικού, όπου έπερίμενεν ή «Βαλπούργη».

Ό άνεμος εσφύριζε με μανία, ή θάλασσα ήτο έξηφρονιμένη και χονδρά νιφάδες χόνους έμάστιζαν άνήλεως τό πελιδνόν πρόσωπον του μάρτυρος.

Ό Βάλδεμαρ έτοιμασε μίαν άναπαντικήν θέσιν εις τήν κοψήν τής «Βαλπούργης», έσορσε μερικά μάλλινα ύφάσματα και έκει έπάνω έξήλασε τόν κυριόν του. Ύστερα έγονάτισε κάλι με εύλάβειαν και τό προσκαίλεσε με δάκρυα εις τ'α μάτια :

—Άφήστε με να πεθάνω κι' εγώ,μαζύ σας, κύριέ μου! Ήμωνα πάντοτε ό σύντροφός σας, γιατί να μ'ην είμα και στον θάνατον!

—Όχι! όχι! άνέκραξεν ό γέρον. Οί βεβαίως πεθάνουν μόνοι τους! Έμ'αρκός λύσε τ'α σχοινιά! Άνοιξε τό παιδί. Τι περιμένεις λοι- πόν! Δέν βλέπεις ότι βιάζομαι ; Άναψε τό φυτίλι!

Ό πιλότος με τρέμοντι δάκρυλα τότε άναψεν ένα σπ'ίρτο και έβα- λε φωτιά εις ένα μικρό φυτιλάκι που έκειτο εις μικρόν άπόστασιον ένός άντικειμένου, που εινε σχήμα τετράγονον, και ό γέρον ίδών τήν μικράν φλόγαν έμειδίασεν εύχαριστημένος.

—Εκράτησε τόν όρκον σου, βλέπω, του είπε με φωνήν έξησθενη- μένην. Απομακρύνσου τώρα, φίλε μου. Πήδησε εις τήν έξωρην και λύσε τ'α σχοινιά... Χαίρε, καλέ μου Βάλδεμαρ! Καλήν άντάμωσιν!

Ό Σβένσον έφίλησε κλαίον τό χέρι του κυριου του και έσπευσε να έκτελέση και τήν τελευταίαν έπιθυμίαν του.

Η «Βαλπούργη», άφειθείσα λευθέρα, απέπλευσε και ό άνεμος που έπνεεν λιγυρός γρήγορα τήν μετ'έσορε μακριά εις τό πέλαγος. Όλλως στιγμάς βραδύτερον ό Βάλδεμαρ διέκρινεν ύπό τήν μικράν φλόγαν του φυτιλιού τόν γηραιόν φιλόσοφον να σηκώνεται με άνα- ταντόντου δύναμιν και να π'ηκεται όρθιος, έν φ' ή λευκή του κόμη εκμαίτιζεν εις τόν άέρα. Τόν είδε άκόμη να ύψωνη τούς βραχίονας προς τόν ουρανόν, ένθ' ήκουσε συγχρόνως τήν φωνήν του τρομαρόν να κορυγάζη με ένθουσιασμόν :

—Η Βαχ'άλλα μου άνοίγει τ'ας πύλας της!... Δόξα! Άγαλλάσις! Νίση!

Ήσαν αι τελευταία του λέξεις... Όπως εινε ένγενικό δένδρο ύπο- κύπτει εις τ'α κτυπήματα του άνέμου, κατέπεσε βαρυσ διά να μη σηκωθή πλέον...

Η «Βαλπούργη» έπλεε πάντοτε όλοταχώς σαν ένα τρομαγμένο πουλί που θέλη να ξεφυγή τήν καταγίδα. Έως ότου ένας κρύος ήκού- σθη και τήν άνετίναξεν εις τόν άέρα, ένθ' τ'α τεμαχία της διεσκορπί- σθησαν δεξιά και άριστερα.

Αυτό ήτο τραγικόν, αλλά και μεγαλοπρεπές τέλος του Νορβηγού φιλοσόφου όστις εινε ζήσοι και εινε άποδάνειν σαν βασιλεύς.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ

Περδίκω μ' π'λί μ'
Κάνε τὸ σταυρὸ σ' ἰν-
νὰ βουλές, φόρα τὸν
τσεμπερί σ' κί τιν κόκκιν'
κουρδέλα στ' ν' κουτσίδα σ'
βάλε τὸν σιγκοῦνι σ' μι
τ'ς σαράντα χάντρις κι
τ'ς ἰβδουμήντα πούλιες,
βάλε κι τὸν φ'στάνι σ' τὸν
ὄφραντὸ κι τὰ σκαλτσούνια
σ' τὰ μάλ'να κι τὰ τσαρ'χά-
νια σ' τὰ κόκκινα, κι ρου-

βόλα κατὰ δῶ στ' Ἄνθηνα, νὰ σὶ πάρου, νὰ μὴ
πάρ'ς, νὰ παρθοῦμε χεροπόδαρα. Κι ἀπὲ τί θὰ
γένη παρα πέρα, πὼς θὰ τρώμε κι πὼς θὰ πίν'με
κι πὼς θὰ κ'μώμαστε νηστ'κοί, οὐ θεὸς κί ἡ
ψυχὴ μας θάν τὸν ξέρ'.

Ἰγὼ οὐ μαγαρὸς νὰ μ' βγῆ τὸν μάτ' ἀν δὲ
ἤθελα νὰν τ' ἀργουπουρησοῦ ὅσου δύνουμαν
πιότιρου αὐτίνου τὸν κάζου, νὰ βάλου πρῶτα
νὰ γέγουλα στὴ δ'λειά μ', νὰ καζαντίσου, νὰ
κιρδέψου κι τὸν λαχείου τ' στόλ', κί ἀπὲ νὰ σὶ
σιφανουθῶ κι νὰ σὶ κάνου βαρῶν' πλουσίαν
κί ἰβγινήν.

Λουγάριαζα ὄμου; οὐ ἔρμου; δίχους τοῖν ξε-
νουδόχου. Γιατί τὸν σήμερον ἔρχιτι τὸν κου-
βέρου κι σ' λῆσει:

— Ἀνύπαντρου; εἶσι; Πλέρου φόρου.

Κιραμίδα! Μ' ἀντίς νὰ πλιερῶνου φόρου σὰ
γουμάρ' δίχους νάχου γ'ναῖκα, κάλλιου δὲν εἶνι
νάχου γ'ναῖκα δίχους νὰ πλιερῶνου φόρου;

Κάπου; ἔστ' εἶνι τὸ πρᾶμμα, καθὼς μ'
τῶλιεγε προυπέ κί ἕνας γεροδάσκαλος, ἀπ'
μ' μάθινι τ'ς ἀλφίς κι τ'ς βήτις, φόντες ἤμ'νε
στ' ν' πρῶτ' μεγάλ' τ' σκουλεῖου, κί τῶρα πῆρι
τ' σὺνταξί κί κἀθιτι δῶ στ' Ἄνθηνα.

Πῆγα νὰν τουνε σμάξου στοῦν καφενέ, π'
κααῖν' κί τὸν ἤβρηκα π' διαβάζι φημιρίδα.
— Γειά σ' Μήτηρου, μ' λῆσει.

— Γειά σ' κί σένα, τ' λῆσει. Τί μάτα; Πὼς
πᾶν τὰ κέφια;

— Καλά, δόξα νάχη.

— Τί λῆν τὰ νέα ἀπόψι; τουνέ ματαρουτάου.

— Λιέν πὼς ἤρθι οὐ κίρὸς νὰ παντριφτῆς,
καφουμήτρου μ'.

— Μπᾶ π' νὰ φᾶς τ' γλώσσα σ' κυρ-δάσκαλε
κι μι τοῦ σ'μπάθειου κίόλας! Τί ἔπαθες κί λιές
τέτοια ἄχρεια λόγια;

— Ἀκ' π' σ' λῆσει, Μήτηρου: θεὸς κί δὲ θεὸς
θὰ παντριφτῆς.

— Οὐρὲ, κρῖνε καλά, οὐρὲ τζαναμπέτ'. Πὼς
σ' κατέφ' κί αὐτίν' ἡ ἰδέα στοῦ ξερὸ σ'; Τῶρα
στ'ς ἀκρίβειας τὸν κίρὸ κίόλους λῆσει νὰ
ἔπιαντρευτῆ κί σὺ μ' λιές νὰ παντρευτοῦ;
Ντρουπῆς σ' οὐρὸ!

— Ντρουπῆ μ' ξεντρουπῆ μ', θὰ παντρευτῆς
θεὸς κί δὲ θεὸς.

— Κί πὼς τοῦ κατάλαβες; Στοῦν ἔγνου σ'
τοῦειδες, γιὰ ἔρρ' ἔξες τὰ χαρτιά;

— Νέ, τοῦ γλιέπου, ἰδῶ στ' ν' ἐφημιρίδα π'
γράφ' πὼς θὰ βάλ'νι φόρου στ'ς ἀνύπαντρου.

— Πὼς ἔκαμι, λῆσει!

— Αὐτίνου π' λῆσει. Ἀκόμα δὲν τοῦ πῆρες
γκάβου;

— Γιὰ κᾶν' τοῦ μ' λιανά, οὐρὲ κυρ-δάσκαλε,
γιατ' εἶμι ψύχα χουντρουκέφαλους, κί δὲν πα-
ρακαταλαβαίνου. Πὼς θὰ γίν' αὐτίνου τοῦ μα-
ραφέτ'?

— Νά. Θὰ πᾶν οὐλ' οἱ ἄντροι στοῦ ὑπουρ-
γεῖου κί θὰ δηλουθοῦνε ἂν εἶνι παντρεμμέν'
ἢ ἀνύπαντ'. Οἱ παντρεμμέν' θάν τ'ς δίν'νε
ἕνα βιβλιόργιου πὼς ὅτι εἶνι παντρεμμέν' κί
θάν τ'ς ἀφίν'νε νὰ πᾶν καλιά τ'ς. Τ'ς ἀνύ-
παντ' ἀπ' τ'ν ἄλλ' μεργιά θάν τ'ς βαίν'νε
νὰ πλιερῶν'νε τοῦ φόρου, κί ἀπὲ θάν τ'ς δίν'
ν'νε ἄλλου βιβλιόργιου π' θὰ γράφ' μέσα πὼς
εἶν' ἀνύπαντ' κί τὸν πλιέρουσαν τοῦ φόρου.
'Ἀπὲ θάν τ'ς ἀμουλᾶν, κί καθὼς θὰ σεργιανᾶς
ἡ ἀφεντιά σ' στοῦ δρόμου, θάν ἔρχιτι οὐ σπρά-
χουρας κί θὰ σ' λῆσει: «Παντρεμμένους εἶσι
ἡ ἀνύπαντρου;» — «Ἀνύπαντρου», θάν τ' ἀ-
πουκρίνισι ἐσὺ. — «Πλιέρουσαν φόρου;» θὰ σ'
ματαλίσει αὐτίνου. — «Ναὶ σὶ» θάν τ' λῆσει ἐσὺ.
— «Νὰ ἰδοῦ τοῦ βιβλιόργιου σ'». Θάν τοῦ
γλιέπ' κί ἂν ἴσους κί τοῦειπες ψέμματα, θὰ
σὲ σ'λήβ' κί γοαμῆ στοῦ ταμείου νὰ πλι-
ερῶνης τοῦ φόρου, ἀδὲ κί δὲ θέλ'ς ἢ δὲν ἔχ'ς,
στ' φυλακῆ. Κί αὐφτίνου ἔθ'θ' γένεται πᾶσα
χρόνου.

— Μπᾶ π' νὰ τῶμπ' οὐ διάουλους μέσα τ'ς!
Τί τοῦ μάτ' τ'ς ἔβγαλαν οἱ ἀνύπαντ' κί τ'ς

κυνηγᾶν ἔτσι;

— Γὰ νὰ μαζώξ'νε παράδεις.

— Θὶ μαζώξ'νι κουλουκῦθια! Ἰγὼ, ἂν δὲν
παντρευῶμ' εἶνε γιατί μ' αὐτίν' τ'ν ἀκρίβεια
σ'λλογιῶμαι πὼς θὰ ταῖζου κί θὰ νταίνου κί
πουδαίνου αὐτίν' τ' μαυρογ'ναῖκα π' θὰ πά-
ρου κί τ' φιλίλια π' θὰ φτιάσου Σὶν εἶνι ὀ-
μους ἰκεῖα π' θὰ ξόδευι νὰν τὰ πλιερῶνου φό-
ρου, κάλλιου ἰκατὸ βουλές νὰ παντρευτοῦ νά-
χου κί τὴ γ'ναῖκα διάφουρου.

— Μπράβου σ', οὐρὲ Μήτηρου. καλά τὰ λιές.
Κίν' τοῦ σταυρὸ σ' τοῦ λ'πὸν κί ἀπουφάσι-
στου. Ἐχ'ς καμῖνια στοῦ μάτ' γιὰ νὰ σ' προ-
ξενέψου ἰγὼ;

— Ἀν ἔχου μ' ἀρουτᾶς; Μ' ἰγὼ εἶμ' ἀρεβου-
νιασμένους ἔξ' χρουνάκια, οὐρὲ δάσκαλε.

— Μπᾶ; Κί μι ποιά.

— Μι τ'ν Περδίκω μ' καληφῶρα τ'ς. Δὲν τ'ν
ξέρ'ς;

— Ὄχι.

— Ἀμ τί ξέρ'ς κάνε; Ὅπου; δὲν εἶνι Ἀθη-
ναίους π' νὰ μῆν ξέρ' τὴ ματᾶμ Προ... ἔστ' δὲν
μὲν' Ρουμῆος π' νὰ μῆν ξέρ' τ'ν Περδίκω μ',

— Ὅστε εἶνε διαβόητη;

— Ἀμ τί γόμ'σε;

— Ε, τοῦ λ'πὸν σάν' τάφρο' ἔστ' ἡ κατᾶρα
νὰ μπῆς στοῦ χουρὸ τ' Ἡσαγία μι τοῦ στανῶ,
καλὰ στέφανα κί μι τ'ν εὐκῆ μ'.

— Φχαρ στίωμασι. Ζωῆ σ' ἐλόγου σ',

Κί ἔφ'γα κουσί γιὰ νᾶρθου νὰ στὰ γράφου
τὰ μανέτα. Κάνε τοῦ λ'πὸν ὅπως σοδεῖλα, κί
τσακίσ' νᾶρθης γλήγουρα, γιατί σάν ἀργῆης
θὰ βροῦ ἄλλ' κί θὰ μὲν'ς βέρτζινη.

Ταῦτα κί μένου γειά σ' κί ἀντίου μ'
Μήτηρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Φουσοδενοδρία
ἤξανδο, ἡγαπητοί,
ἦγον ὀσφραῖνομαι
ἔαρ ἐν τῷ ἀήρ
πρὸς χαροποιήσιν
ἀπαξικάνδων
γυνῶν καὶ ἀνήρ,
τὸ ὅποιον
μεγαλεῖον.

Καὶ ἐὰν ὁ Μάρτιος
κοινῶς γάργιες
καὶ καλονκοῦάπιος,
μᾶς ποιεῖ εἰσέτι
τὸν τεθυμωμένον,
τὸ ὅποιον
κοινῶς τὸ θερίον

ἔχετὲ τον συγκεχωρημένον
καὶ γενοῖτε πρὸς ἀπτόν ἴλεως
καὶ γὰρ ὀλίγα εἰσιν τὰ ψωμῖα του,
ὀσονούπω δ' εἰσελχομένου τοῦ Ἀπόλλεως
αἰωνία του ἡ μνήμη καὶ τυμβανία του,
τὸ ὅποιον
ὀσμῆζει καλοκαιράκιον θεῖον.

Ἐ, ὡς ἀπὸ τοῦνδε ἰπαγάγω
εἰς τοῦ Σαπτείου τὰς Ἀγελάς
πρὸς ἔπαρσιν φρέσχου ἀήρ
καὶ θαφμανοῖας λιακάς,
σύναμα δὲ ἐμβανίζω ἐν τοῖς περιχώροις
πολυαριθμους γκουβερνάνδρας καὶ νᾶανδᾶς,
τὸ ὅποιον
δῖκιν σαλινγαρίων
ἐκβαίνουσιν εἰς τὸν ἥλιον
μετὰ τῶν ἑαπτῶν κορασίδων καὶ μεμπεδῶν,
πρὸς μέγαν τέλφιντῶν ξυναδέλφων καλιμπαλῶν.
τὸ ὅποιον
χορθασμὸς τῶν ὀμματίων
καὶ περιδρομος τῶν κοιλίων.

Ὁ Ἀγαθάγγελος

Ἀσάντσοις

Φίλος χρονογράφος ἐπέκρινε τὸν τέον πῖνακα
ἐνὸς ζωγράφου.

— Γιατί κατηγορεῖτε τὸ ἔργον μου; εἶπε ὁ
ζωγράφος πικαρισμένος. Ἐκάματε ποτέ σας
ἕνα ἔργον ζωγραφικῆς, γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ
κρίνετε;

— Φίλε μου, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος, καταλα-
βαίνω ἀμέσως ἕνα αὐτὸ ὅταν εἶνε κλούβιο, ἐν
τούτοις, σὰς βεβαίῳ, ποτέ δὲν ἐγέννησα
αὐτό!

Ἐξεδόθη τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Σφαί-
ρας» τοῦ 1922 καὶ τιμᾶται δραχ. 3.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΝΗΟΨΙΑ

Ἄκου μυστήρια πρᾶμματα, ρὲ Μανιῶ μπα-
μπέσα καὶ μυστηριώδικη, ὅπως τὸ γράφουνης
κί οἱ μαλλιαροὶ! Δεπλωματικὸ ζήτημα τὸ
φτιάξανε, ἐπειδὴς καὶ γι-
νήκανε νηοψίες σὲ δυὸ τρεῖα
καράβια καὶ πολεμᾶνε νὰν
τῆς ἀπαγορέψουνη τῶρα...
'Ἀμὰν καῖμοι!

Τῶρα θὰ μοῦ πῆς γιὰ
μιὰ στιγμῆ; καὶ τί δια-
φῆρι ἔσενανε ἐρεῖ νηοψίες!

Ἄκου, ρὲ, κουβέντα ποῦ
μοῦ κάνει ἡ ἀγγράμματι!
'Ἐγὼ, ρὲ, εἶμιμ' σπεισι-
λιτὲς περὶ τὰ τοιοῦτα, γιὰ
νὰ ξέρης, κί ἄνευ νηοψία
δὲ ζῶ οὔτε μερόνυχτο. Ἀ-
μή; Κορῶδο θὰ μὲ πιά-
σουνε;

Ἄπαξ καὶ κάνουνε λα-
θροσμπορίο, πρέπει καὶ
μεῖς νὰ λαβαίνουμε τὰ μέ-
τρα μας—νομίζω; Ὄχι νὰν
τῆνε πάθω πάλε ὅπως τῆν
ἔπαθα σὰ χῆνα μιὰ βολὰ ποῦ
νταραβερίζο-
μουνα ἀπόξω-ἀπόξω μὲ μιὰ ἡθοποιά. Μεγᾶνες
μερακλώσει τὰ σπηθούρια τῆς, ποῦ χοροπηδά-
γανε κᾶτω ἀφ' τὸ ποκαμισάκι, μεγάλια καὶ
πρᾶμμα νὰ σαλεύει, σὰ δυὸ σακούλες μὲ γι-
οῦρη. Πότες ὅμως, δὲ φόραγε ντελκοτὲ κί
ὀκοτες ἔκανα νὰ βάλω χέρι ἀποτραβίττανε. Τέ-
λος μιὰ βραδιά ποῦ βροσκόμουνα σ' ἔξα-
ψι, ἔκανα χῆσι βίας, τῆς τραβῶ τὸ ποκα-
μισάκι, κί ἔμεινα σὺξυλος. Ἄντις γιὰ γιὰ νὰ
ἰδῶ ἐκεῖνα ποῦ φανταζόμουνα, εἶδα ἕνο στή-
θον καουτσουτέ, σάν τῆς ῥόδες τῆς βιττώριας.
'Ἐκανε λοθρ' ἐμπόροτοῦ καουτσουτῆ καγιαῖσα!
— Τ' εἰν' αὐτά, ρὲ, ἀπατεῶνα! τῆς κάνω.

Ἐκεῖνη δὲν ἀπῆντησε. Νὰν τῆν βρῶξω; Νὰν
τῆν βαρῆσω; Τί τὸ ὄφελος! Εἶχα σιχαθῆ
ξαιτίας τῆς ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ ὄλο τὸ γυναικεῖο
φύλλο, κί ἔκοψα ὀλοταχῶς.

Ἀπὸ τότες κἀχηκα καὶ δὲν τῆν ξανάπαθα τῆν
καληροδουλειά.

Κῆδε μασὼνα ποῦ θὰ διπλαρώσω, πρέπει
νὰν τῆνε καταμετρήσω πρῶτα κατὰ πλάτοῦ
καὶ φάρδον, νὰ δῶ τὰ τοπομαχικά τῆς, τὸ δια-
μέτρημά τῆς, τὸ βεληνεκές τῆς, τὸ ἀμπάρι
τῆς, κί ἔτι νὰ κλείσω συμφωνία. Ἄλλοιῶς ἄ-
παρον καὶ στρίβε μπουσούλα—καλὰ δὲν κάνω;
Καλὰ καὶ ἔγια, νὰ λές.

Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀμαρτία μου, τὰ προχτὲ
φχαριστήθηκα νηοψία, μὲ τὰ ὄλα τῆς, ρὲ εἰ-
δαλο. Εἶχα βγῆ ἐγδρόμη στοῦν κῆσο τοῦ Μου-
σεῖου γιὰ μεταρκοπῆτι. Καὶ βλέπω νὰ κατα-
πλῆ σκαμπανεβάζοντας μιὰ φρεγάδα ἀντριώ-
τικια, θωρακωτῆ καὶ ντὲ καὶ ντὲ! Ἐφοῖξες
ἀγκουρα σ' ἕνα μαγαζάκι, ἔκοψα κἀμποσες βόλ-
τες μπροστὰ τῆς καὶ, τέλος τῆ διπλάρωσα.

— Τί τοπομαχικά εἰν' αὐτά, ρὲ γοργόνα μου!
τῆς κάνω. Παραγγεῖλιά τῆς στοῦ Σκόνη;

— Νά, μοῦ κάνει γελῶντας πονηρά.

— Βάστα με καὶ σόνταψα, κερὰ μου, εἶπα.
Νὰ ἰδῶ τῆς μπουκαπόρτες τους καὶ νὰ πε-
θάνω!

Καὶ σιγὰ σιγὰ, τῆν ἔκαν' νισα ἀρομοδίως.

Νά, γι' αὐτὸ σοῦ λέω πὼς φοφᾶω ἀντανδρος
γιὰ νηοψίες. Επηγήθηκα ναυτηδὸν καὶ σὺ χῆ-
μάρα;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΤΟΥ ΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Χαῖρε κράτος ἀγλαόκαρπον ἔξ' οὐ τρέφονται
πιστοί, χαῖρε ξύλον μαγκουροειδὲς ἄφ' οὐ δέ-
ρονται πολλοί.

Χαῖρε δι' ἧς ὀργιάζει τὸ χαροπαίγνιον,
χαῖρε δι' ἧς ἠνοῖχθη ἡ τόμπολλα.

Χαῖρε ἡ ἀντικλεῖς τῶν φρηματοκιβωτίων,
χαῖρε τῶν διαρρηκτῶν ἢ σωτηρία.

Χαῖρε λουτήρ νοσολο-
γῶν μὴ πλύνων, χαῖρε κά-
νουλα κινῶσα ρεταίαν.

Χαῖρε ὀσμῆ τῶν ποδῶν
ἐδωδίας, χαῖρε ζωῆ μυστι-
κῆς κοροσκοτονίας.

Χαῖρε σκηνὴ ἀθηναϊκῶν
θεάτρων, χαῖρε σκονὶ καὶ
σποῦνι πομπᾶς χροιάζεταί.

Χαῖρετε γύμφαι ἀνύμ-
φευτοι,

Ὁ πάτερ - ΠΑΧΩΜ' ΟΣ

